

zdali zsv vskutku octl se v rozporu s tímto zákonem, neboť z odůvodnění k rozhodnutí připojeného není patrný číselný podklad, ze kterého zsv vycházel. Tím je nss-u znemožněno bezpečně přezkoumati zákonitost nař. rozhodnutí po této stránce. V tom sluší spatřovati podstatnou formální vadu.

Stížnost vytýká výroku o povolení přírážek dále také vadnost řízení, že žal. úřad vzal za podklad výpočtu procentní sazby přírážkové jediné daňový předpis berního úřadu z 23. června 1926, aniž přihlédl ke změnám, jež v daňových a hospodářských poměrech obce musily v rozpočtovém roce nutně nastati v důsledku krise sklářského průmyslu, poněvadž v obci má sídlo několik podniků sklářských. I v tom bylo stížnosti přisvědčiti.

Stěžující si obec uplatňovala totiž již v řízení správním, že číslice daňového výkazu ber. úřadu z 23. června 1926 daleko převyšují očekávaný daňový předpis. Obec předložila dokonce na doklad svého tvrzení sdělení berní správy v Praze, podle něhož sazba zvláštní daně výdělkové největších průmyslových závodů v obci, t. j. skláren »L. a spol.« a »Severočeské skelné hutě«, bude v letech 1921—1925 následkem značných ztrát, jež závody ty utrpěly, minimální (u sklárny »L. a spol.« asi 2.000 Kč a u firmy »Sev.-čes. skelné hutě« ca 750 Kč), takže daňový předpis těchto dvou hlavních poplatníků obecních nedosáhne v roce 1926 z daleka číslice 228.499 Kč, jak ji vykázal berní úřad.

Za tohoto stavu věci neměl se ovšem zsv při výpočtu přírážky spokojiti s řečeným daňovým předpisem, nýbrž jeho povinností bylo, aby za účelem spolehlivého odhadu daňového základu tuto závažnou okolnost obcí uváděnou vyšetřil a teprve po té k stanovení procentní sazby přikročil. Mělo se tak státi tím spíše, ježto dle oznámení berní správy, došlého měst. úřadu v T., byla ještě před vydáním nař. rozhodnutí jedné ze jmenovaných firem, t. j. Sev.-čes. skel. hutím, skutečně původní základní daň snížena se 185.639 Kč na 34.494 Kč, z čehož na T. připadlo pouze 26.133 Kč. V tom, že žal. úřad přes upozornění, doložené sdělením berní správy, prostě přešel a skutečný stav věci náležitě ne zjistil, spočívá rovněž podstatná vada řízení.

Č. 8045.

Učitelstvo: Učitel veř. školy národní, který sloužil za války světové v býv. armádě rak.-uhér. jako praporčík v zál., nemá za dobu tu nárok na zápočet vál. pololetí podle § 24 vl. nař. č. 666/20 a podle § 6 odst. VI - A - 2 zák. č. 195/20.

(Nález ze dne 19. června 1929 č. 12.224.)

Věc: Julius S. ve V. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o zápočet válečného pololetí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním z 19. června 1926 žádal st-l, def. učitel ve V., poukazuje na ustanovení § 13 bodu 3 odst. 2 ve spojení s §em 24 vl. nař. č. 666/20, aby mu započteno bylo vál. pololetí za rok 1919 do postupu, ježto byl v roce tom 6 měsíců jako gážista ve vál. zajetí a tuto hodnot

podržel až do 1. ledna 1920. Žádosti té zšr v Opavě vynesemím z 9. srpna 1926 nevyhověla vzhledem k ustanovení § 6 A I b) zák. č. 195/20, protože žadatel nebyl voj. gážistou, nýbrž byl jen podporučíkem, což se tehdy rovnalo vlastnosti důstojnických čekatelů. Odvolání zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím z důvodů rozhodnutí zšr-y.

O stížnosti uvážil nss takto:

Žal. úřad popřel nárok st-lův na přiznání vál. pololetí za rok 1919 ve smyslu § 24 vl. nař. č. 666/20 ve spojení s § 6 A I b) zák. č. 195/20 v podstatě proto, že st-l nebyl v rozhodné době voj. gážistou, nýbrž jen podporučíkem. Stížnost naproti tomu tvrdí, že i podporučíka (praporčíka) sluší zahrnouti jak ve smyslu služebního předpisu vojenského H-II-1, tak i ve smyslu zák. č. 195/20 mezi gážisty a že proto ve smyslu cit. předpisů nelze odpírati st-li, který konal v roce 1919 po dobu 6 měsíců voj. službu, nárok na přiznání vál. pololetí za rok ten.

Otázkou spornou zabýval se nss v nál. Boh. A 7137/28, kde vyslovil právní názor, že zákon č. 195/20 vyrozumívá, pokud jde o nárok na vál. pololetí, službou gážisty jen službu vojenskou, ztrávenou v hodnosti důstojníka neb voj. úředníka a že civ. státní zaměstnanec, který sloužil za světové války v rak. armádě jako praporčík v záloze, nemá nárok na započtení vál. pololetí dle § 24 vl. nař. č. 666/20 a § 6 odst. VI A č. 2 zák. č. 195/20. Nález ten řešil sice otázku nároku civ. stát. zaměstnance, který sloužil v býv. rak. armádě jako praporčík (podporučík) v záloze, názor ten platí však zřetelem k čl. IV. zák. č. 274/19 a § 17 zák. č. 104/26 i ve příčině osob učitelských veř. škol národních.

Č. 8046.

Bytová péče: * Ani podle §§ 9—14 zák. č. 118/28 není zajištění bytu přípustné, jestliže již před doručením rozhodnutí o zajištění bytu nájemní poměr mezi vlastníkem domu a státním zaměstnancem byt obývajícím byl rozvázán dohodou stran.

(Nález ze dne 20. června 1929 č. 12.208.)

Prejudikatura: Boh. A 3407/24, 3396/24.

Věc: Julius H. v P. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem z 26. března 1928 oznámila zsp v Praze st-li, že hodlá v jeho domě zajistiti třípokojový byt s příslušenstvím po řediteli Karlu B. pro profesora Petra K. V námitkách bránil se st-l zamýšlenému zajištění, namítaje, že nájemní poměr byl zde rozvázán dohodou stran, ježto manželka dosavadního nájemníka sdělila st-li dne 2. ledna 1928, že se s manželem pravděpodobně asi v únoru 1928 z bytu vystěhují, poněvadž byl profesor B. definitivně přeložen do M., má tam čtyřpokojový byt, a na pražský byt dále nereflektuje. St-l pojal toto prohlášení za výpověď, a když nájemník a jeho manželka popřeli, že výpověď dali, podal jednak určovací žalobu, že výpověď dána byla, jednak